

Ζώνον πολιτικών

ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΥ

Βρέθηκα προχθές σε μια παρέα πολιτικών και διαπίστωση, γι' άλλη μια φορά, τις αθεράπευτες βλάβες που επιφέρει στο χαρακτήρα του Νεοέλληνα κάθε ενασχόληση με την πολιτική.

Τι σύνδρομο είναι αυτό, τι ιός, τι αρρώστια! Προσβάλλει τους πάντες. Ελάχιστες οι φωτεινές εξαιρέσεις. Σοφοί και ανόητοι, σεμνοί και προπετείς, νυν και τέως, παρουσιάζουν τα ίδια συμπτώματα. Φθάνει να έχουν περάσει ένα έστω και μικρότατο διάστημα από την πολιτική και σ' όλη την υπόλοιπη ζωή τους επιδεικνύουν ταυτότητα συμπεριφοράς.

Πρώτα-πρώτα έχουν το «προεδρικό ύφος». Βλέμμα που ατενίζει μακριά, κεφάλι όρθιο και σαν να εξέχει τουλάχιστον είκοσι πόντους από το πλήθος, πολλή σοβαρότητα και επισημότητα στις κινήσεις.

Δεύτερο χαρακτηριστικό, το προσοπιτό καμιά φορά και θεατρικό της ομιλίας. Δεν έχει σημασία τι λένε: είτε «νόστιμο το γιουβετσάκι σας» είτε «η κυβερνητική αυθαιρεσία ξεπερνάει τα όρια», το ύφος είναι ενιαίο: αποφασιστικά εμφατικό, με υπογραμμισμένη καθεμία λέξη.

Τρίτο γνώρισμα του πολιτικού ανδρός: η βαρκοϊα. Ψυχικής μάλλον προέλευσης. Δεν ακούει ποτέ τι του λένε οι άλλοι, γιατί συγκεντρώνεται πάντα στα όσα (θαυμάσια) μελετάει να πει αυτός. Επιφανειακά αποθηκεύει μία φράση ή λέξη του συνομιλητή σαν «ατάκα» για τη δική του αγόρευση.

Τέταρτο γνώρισμα: η αίσθηση μοναδικότητας. Η πεποίθηση στη σημασία της αποστολής του. «Ό,τι και να του πεις, ό,τι και να συμβεί είναι ασήμαντο, ενώ αυτό που συνέβη σ' αυτόν,

το 1964 στην Ελασσόνα, είναι κοσμοϊστορικό γεγονός.

Κι όλα αυτά θα ήταν μονάχα κωμωδιογραφικά στοιχεία, αν δεν συνέβαινε κάτι φοβερό: ο κόσμος παίρνει τους ανθρώπους αυτούς στα σοβαρά. Μάλιστα είναι υπεύθυνος, σε ένα μεγάλο βαθμό, για την αρρώστια τους. Τους θαυμάζει, τους κολακεύει, κρέμεται από το στόμα τους. «Αν δει κανένας το σεβασμό που επιδεικνύουν οι Έλληνες στον «πρόεδρο» και της πιο ασήμαντης πολιτικής ομάδας μένει άναυδος. Ποτέ δεν δασιλεύουν τέτοιες φιλοφρονήσεις σ' έναν καλλιτέχνη, επιχειρηματία, παραγωγό, επιστήμονα (κι ας είναι εκατό φορές δυσκολότερο να 'σαι καλός επιχειρηματίας ή επιστήμονας!). Αυτή η σχεδόν δουλόφρονη αντιμετώπιση κάνει να παίρνουν αέρα τα μυαλά και του μικρότερου πολιτικάντη.

Γι' αυτό όταν ο Έλληνας γνωρίζει ξένες προσωπικότητες, αναφωνεί πάντα: τι απλοί άνθρωποι! Τι καταδεχτικοί! Συνθιτισμένος στους ντόπιους φουσκωμένους ασκούς, του φαίνεται αδιανόητο π.χ. πώς ο πρωθυπουργός της Ολλανδίας έκανε κάμπινγκ μ' ένα τροχόσπιτο.

Αυτός ο άμετρος σεβασμός για το ντοβλέτι έχει (φοβάμαι) ραγιαδικές καταβολές. Γιατί τελικά ακόμα και ένας υπουργός δεν είναι τίποτε άλλο από ένας δημόσιος μανάτζερ που, μάλιστα, δεν έχει να παλέψει με τα προβλήματα του Ιδιωτικού τομέα (το υπουργείο δεν το πας, συνήθως σε πάει) και που, βέβαια, ούτε συγκρίνεται με το δημοκρατικό άνθρωπο, αυτόν που έχτισε κάτι από το μηδέν.

Αλλά εδώ δεν μιλάμε μόνο για υπουργούς και αρχηγούς. Μιλάμε και για τους κ.λπ., τους πρώην, τέως, παρ' ολίγον (ιδιαίτερα αυτούς). Γιατί τόσο υφός; Και κυρίως, γιατί εμείς, ο λαός, το ανεχόμαστε και το υποθάλπουμε;

Ίσως διότι σ' αυτή τη χώρα ήταν που ο Αριστοτέλης δημιούργησε τον όρο: «ζώνον πολιτικών». Στον οποίο οι Νεοέλληνες απόγονοι του Σταγειρίτη έδωσαν, φοβάμαι, άλλο νόημα.

Από τα «Μικρά Βήματα», εκδόσεις Νεφέλη.

ΙΑΤΡΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

Οι κωδικοί των κεραυνών

Ο χρόνος των μυστηρίων Μυστηρίων σταματάει.
Η φωνή αντηχεί σε αντίστροφες έλικες, γίνεται ψίθυρος και ο ψίθυρος αεράκι ελπίδας.

Αναζητάμε ό,τι αγαπήσαμε κι ο χρόνος δεν μας κάνει καμία χάρη ούτε μια στιγμούλα δεν περιμένει να δούμε τις μορφές και τους ήχους.

Όταν φίλους μας είχαμε το χώρο και το χρόνο οι στρόβιλοι και οι αστραπές μας τύφλωναν, μας προκαλούσαν σύγχυση κι ούτε που καταλάβαμε τους κωδικούς των κεραυνών!

Ο χρόνος των μυστηρίων Μυστηρίων σταματάει
...Έχουμε ακόμα καιρό να διορθώσουμε τα λάθη.

...Έχουμε ακόμα καιρό να διορθώσουμε τα λάθη;

...Έχουμε ακόμα καιρό να διορθώσουμε τα λάθη.

Χρίστος Γ. Μαρκόπουλος

Από την ποιητική συλλογή
«Η κλοπή του χορού»